

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਘਨ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਮੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੱਢ ਦੇਵੋ, ਇਹ ਹੀ ਸਮਾਂ ਹੈ ਸੱਚਾ ਹੀਰਾ ਬਣਨ ਦਾ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਸ ਗੱਲ ਦੀ ਡਿਫੈਕਟ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਵੈਲਯੂ ਘੱਟ ਹੋਣ ਲੱਗਦੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਪਹਿਲਾ ਡਿਫੈਕਟ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ। ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਗ੍ਰੇਡ ਬੜੀ ਉੱਚੀ ਹੈ। ਉਹ ਅਮੂਲਯ ਰਤਨ ਹੈ, ਨਮਸਤੇ ਲਾਇਕ ਹੈ। ਇਮਪਯੂਰਿਟੀ(ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ) ਦਾ ਥੋੜਾ ਵੀ ਡਿਫੈਕਟ ਵੈਲਯੂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਏਵਰ ਪਿਊਰ ਹੀਰਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਸਤਾਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਅਟੂਟ ਪਿਆਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੇ ਹੋਵੇਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਡਬਲ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਬਰੇਬਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਸਾਗਰ, ਸੁੱਖ ਦੇ ਸਾਗਰ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਗ੍ਰੇਡਸ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਗ੍ਰੇਡਸ ਵੱਧਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਅਸੀਂ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ, ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਿਫੈਕਟ ਜਰੂਰ ਹੈ - ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਅਤੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਡਿਫੈਕਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ, ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਡਿਫੈਕਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸਮ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹੀਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਮੈਗਨੀਫਾਈ ਗਲਾਸ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਓਵੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ (ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ) ਵੀ ਸਮਝਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਤਨ ਹਨ ਨਾ। ਰਤਨ ਵੀ ਸਾਰੇ ਨਮਸਤੇ ਲਾਇਕ ਹਨ। ਮੇਤੀ, ਮਾਣਿਕ, ਪੁਖਰਾਜ ਆਦਿ ਸਭ ਨਮਸਤੇ ਲਾਇਕ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸਾਰੇ ਵਰਾਇਟੀ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਜੋਹਰੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਜੋਹਰੀ ਵੀ ਓਨਾ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਕਹਾਂਗੇ। ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਰਥ ਵੀ ਜੋਹਰੀ, ਉਹ ਵੀ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਵੈਲਯੂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਜਵਾਹਰਾਤ ਨੂੰ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਗਨੀਫਾਈ ਗਲਾਸ ਨਾਲ ਦੇਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਡਿਫੈਕਟ ਹੈ! ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਰਤਨ ਹੈ? ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਹੈ? ਦਿਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਰਤਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ। ਚੰਗਾ ਰਤਨ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਦੇਖਣਗੇ। ਇਹ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਤਾਂ ਸੋਨੇ ਦੀ ਡਿੱਬੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੁਖਰਾਜ ਆਦਿ ਨੂੰ ਸੋਨੇ ਦੀ ਡਿੱਬੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਰਤਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ - ਮੈਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਤਨ ਹਾਂ? ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਡਿਫੈਕਟ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਜਿਵੇਂ ਜਵਾਹਰਾਤ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਓਵੇ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਹੋ ਹੀ ਚੇਤਨ ਰਤਨ। ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਸਬਜ਼ ਪਰੀ, ਨੀਲਮ ਪਰੀ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਫੁੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਸਦਾ ਗੁਲਾਬ, ਕੋਈ ਗੁਲਾਬ, ਕੋਈ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਨ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਖੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕੀਤਾ? ਇਹ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਨਾਰਦ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਹਾ - ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਬੱਚੇ ਹੋ, ਇੱਕ-ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਣਾ ਹੈ। ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਅਸੀਂ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਪਿਆਰ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਹੈ? ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਵਿੱਤੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਹੈ? ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰਾ ਦੈਵੀ ਸੁਭਾਅ ਹੈ? ਸੁਭਾਅ ਵੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬੜਾ ਸਤਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ? ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰੀ ਯਾਦ ਬਾਪ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ? ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰੋਮਾਂਚ ਇੱਕਦਮ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਬਾਪ ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਿਘਨ ਇਵੇਂ ਦੇ ਹਨ ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਹਾਲੇ ਸਾਰੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹਾਂ। ਰਿਜਲਟ ਤਾਂ ਪਿੱਛੇ ਨਿਕਲਣੀ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਫਲੇ (ਖਾਮੀਆਂ) ਆਦਿ ਸਭ ਤੁਸੀਂ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇੱਕਦਮ ਪਿਊਰ ਡਾਇਮੰਡ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਥੋੜਾ ਵੀ ਡਿਫੈਕਟ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ, ਸਾਡੀ ਵੈਲਯੂ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਰਤਨ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਏਵਰ ਪਿਊਰ ਵੈਲਯੂਬਲ ਹੀਰਾ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ।

(ਅੱਜ ਯੋਗ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸੰਦਲੀ ਤੋਂ ਉੱਠਕੇ ਸਭਾ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਲਗਾ ਕੇ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਨੈਣ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ) ਬਾਬਾ ਅੱਜ ਕਿਉਂ ਉੱਠੇ? ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕਿਹੜਾ-ਕਿਹੜਾ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚਾ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਕਿਤੇ, ਕੋਈ ਕਿਤੇ ਬੈਠੇ

ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਉੱਠ ਕੇ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਗੁਣ ਹਨ? ਇੰਨਾ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਹੈ? ਸਭ ਬੱਚੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਪਿਆਰੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੈ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਪਿਆਰੇ ਲਗਣਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੈ - ਕੀ-ਕੀ ਕਿਸ ਵਿੱਚ ਡਿਫੈਕਟ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਤਨ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੇਵੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਇੱਕਠੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ-ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜਿਹੜੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਲੁੱਕੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਗੁਲਾਬ, ਮੋਤੀਆਂ ਕਦੇ ਲੁੱਕੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਭ ਕੁਝ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਕੇ ਫਿਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਦੇਖਣਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਅਵਗੁਣ ਹਨ, ਜੋ ਬਾਬਾ ਦੀ ਦਿਲ ਤੇ ਇਨਾ ਚੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ? ਦਿਲ ਤੇ ਮੈਂ ਤੱਖਤ ਤੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਉਠਾ ਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਸਾਡੇ ਤੱਖਤ ਦੇ ਵਾਸੀ ਕੋਣ-ਕੋਣ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਨ? ਜਦੋਂ ਸਮਾਂ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਝੱਟ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਪਾਸ ਹੋਵਾਂਗੇ? ਨਾਪਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਾਲੂਮ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਮਾਰਕਸ ਘੱਟ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਮਾਰਕਸ ਤਾਂ ਮਿਲਨੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹਾਂ, ਕਿਸ ਦੇ? ਭਗਵਾਨ ਦੇ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਇਸ ਦਾਦਾ ਦਵਾਰਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠਾ ਹੈ, ਤਕਲੀਫ਼ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੋਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਇਵੇ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਦੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰ ਇਹਨਾਂ ਜਿਹਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਹੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਏ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਜਰੂਰ ਆਪਸਮਾਨ ਪਿਊਰ ਨਾਲੇਜਫੁੱਲ ਬਨਾਉਣਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਸੁੱਖ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਭ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਪਰਿਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। 'ਬਾਬਾ' ਕਹਿਕੇ ਤਾਂ ਦਿਲ ਹੀ ਖਿੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਕਿੰਨਾ ਭਾਰੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੀਤੇ ਵੀ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਬੜੀ ਸਤਾਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ, ਬਾਬਾ, ਬਾਬਾ, ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਜਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਰਜਾਈ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦਾ ਮਾਨ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਮਾਨ ਸੀ। ਸਭ ਉਸਨੂੰ ਸਲਾਮ ਭਰਦੇ ਸਨ ਸਿਵਾਏ ਵਾਈਸਰਾਏ ਦੇ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਨਮਨ ਕਰਦੇ ਸਨ ਰਾਜਾਵਾਂ ਨੂੰ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਕੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਆਕੇ ਰਜਾਈ ਪਦ ਨਹੀਂ ਲੈਣਗੇ।

ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਮੈਂ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਹਾਂ। ਗਰੀਬ ਝੱਟ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਾਂਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਧਨ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਉਹ ਇਵੇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹਾਂ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼। ਬਾਕੀ ਹਾਂ, ਵੱਡਿਆਂ ਨੂੰ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਵੱਡਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਫਿਰ ਗਰੀਬ ਵੀ ਝੱਟ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਦੇਖਣਗੇ ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਲੋਕ ਵੀ ਇਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਪਰ ਗਰੀਬ ਵਿਚਾਰੇ ਬੜਾ ਡਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਦਿਨ ਵੀ ਆਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਬੜੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਇੱਕਦਮ ਚਟਕ ਜਾਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਖਾਸ ਟਾਈਮ ਰੱਖੋਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਉੱਧਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਵੱਡੇ ਆਫ਼ਿਸਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਮਿਸ਼ਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਦਾ ਉੱਧਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਭੀਲਨੀ ਦੇ ਬੋਰ ਖਾਧੇ। ਵਿਵੇਕ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਦਾਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਗੇ ਚਲ ਕੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਦਾ ਬੱਲ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣ। ਯੋਗਬੱਲ ਘੱਟ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛੇ - ਸਾਨੂੰ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਹੈ? ਕਿਤੇ ਅਸੀਂ ਫਸਦੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ? ਇਵੇ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖਣ ਨਾਲ ਚਲਾਏਮਾਨੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਹੈ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਾ ਬਣੇ। ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਭਾਈ ਸਮਝੋ। ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹਾਂ। ਦੇਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਛੱਡਣੇ ਹਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੰਡ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਮਜਬੂਤ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣਾ ਹੈ - ਇਵੇ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਜਦੋਂ ਬਣਾਈਏ ਫਿਰ ਇਹ ਪੱਦ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਸਰਵਿਸ ਰਹੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੱਲ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਨੇਕ ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕੱਟ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਇਹ ਖਿਆਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਰੱਖਣੇ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਬਾਪ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਖੜੇ ਹਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਦਿਨ ਪਿਆਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਕਿਉਂਕਿ ਡਿਫੈਕਟੇਡ ਸਨ। ਪਤਿਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਿਆਰ ਕਰਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਭ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਲਵਲੀ(ਪਿਆਰਾ) ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਹੈ ਹੀ ਲਵਲੀ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦਿਨ-ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੜੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਬਾ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੰਨਾ ਖਿਚਣਗੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ

ਅਵਸਥਾ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਇਵੇ ਦੀ ਆ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਥੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਬੱਸ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਹੁਣੇ ਜਾਕੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਮਿਲੀਏ। ਇਵੇ ਦੇ ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਫਿਰ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਛੜਾਂਗੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਿਰ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ। ਇਸ ਬੱਚੇ ਦੀ ਤਾਂ ਕਮਾਲ ਹੈ। ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਾਂ, ਕੁਝ ਡਿਫੈਕਟ ਵੀ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਅਵਸਥਾ ਅਨੁਸਾਰ ਟਾਈਮ ਤੇ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਰਗੀ ਆਸਾਮੀ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬੀਮਾਰੀ ਆਦਿ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਹੈ ਕਰਮਭੋਗ। ਖੁਦ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਥੇ ਹਾਂ, ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਰਥ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਕਰਮਭੋਗ ਤਾਂ ਪਿਛਾੜੀ ਤੱਕ ਭੋਗਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਵੇ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਤੇ ਅਸੀਰਵਾਦ ਕਰਾਂ। ਇੰਨਾ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹਾਂ, ਰਥ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਇਜਾਫਾ ਦੇ ਦੇਣਗੇ। ਬਹੁਤ ਬੰਦੇਲੀਆਂ ਕਿਵੇਂ-ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਛੁਟਕੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੰਦੇਲੀਆਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਭੇਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬੰਦੇਲੀਆਂ ਦਾ ਯੋਗ ਕੋਈ ਘੱਟ ਨਾ ਸਮਝਣਾ। ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰੋਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ, ਓ ਬਾਬਾ, ਕਦੇ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗੇ? ਬਾਬਾ, ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਾਬਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਾਂਗੇ? ਇਵੇ ਇਵੇ ਦੀਆਂ ਬੰਦੇਲੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਅਥਰੂ ਵਹਾਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦੇ ਅਥਰੂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਹ ਅਥਰੂ ਪਿਆਰ ਦੇ ਮੋਤੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੰਦੇਲੀਆਂ ਦਾ ਯੋਗ ਕੋਈ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਤੜਫਦੀਆਂ ਹਨ। ਓ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਮਿਲਾਂਗੇ? ਸਭ ਦੁੱਖ ਮਿਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਾਬਾ! ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਮਾਂ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੀ, ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਕਰੋਗੀ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਆਪ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਪਰ ਯਾਦ ਦਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੜਾ ਬੱਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤੜਫਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਦੇ ਮੈਕਾ ਮਿਲੇਗਾ ਜੋ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗੇ? ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਦਿਨ-ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਖਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ, ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਾਬਾ, ਕਦੇ ਉਹ ਦਿਨ ਵੀ ਆਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਇਹ ਬੰਧਨ ਖਤਮ ਹੋਣਗੇ? ਵਿਚਾਰੀਆਂ ਪੁੱਛਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਬੜਾ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਕਰੀਏ? ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁੱਟ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਪਾਪ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੱਜਕਲ ਦੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਇਵੇ ਦੇ ਹਨ ਜੋ ਗੱਲ ਨਾ ਪੁਛੇ! ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤੀ ਦਾ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸੋਚਦੀਆਂ ਹਨ - ਕਦੇ ਇਹ ਬੰਧਨ ਛੁੱਟੇ ਜੋ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਮਿਲੀਏ। ਬਾਬਾ, ਬੜਾ ਕੜਾ ਬੰਧਨ ਹੈ, ਕੀ ਕਰੀਏ? ਪਤੀ ਦਾ ਬੰਧਨ ਕਦੇ ਛੁੱਟੇਗਾ? ਬਸ ਬਾਬਾ ਬਾਬਾ ਕਰਦਿਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਤਾਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਅਬਲਾਵਾਂ ਬੜਾ ਸਹਿਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੜਾ ਧੀਰਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਬੰਧਨ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

ਵਰਦਾਨ:- ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਪਿੱਲਰਸ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਰਵ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਸਨੇਹੀ ਭਵ: ਮਾਇਆ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਰੋਇਲ ਪਿੱਲਰਸ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਬਾਰ-ਬਾਰ ਇਹ ਸੰਕਲਪ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕੀ ਇਵੇ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ, ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਵੀ ਇਵੇ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਹਜੇ ਸੰਪੂਰਨ ਤਾਂ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤਾਂ ਰਹੇਗੀ ਹੀ...ਇਹ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਪਿੱਲਰਸ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਵੇ ਦੇ ਪਿੱਲਰਸ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਸਰਵ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਵਧਾਵੇ। ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਥ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਸੱਚੇ ਸਨੇਹੀ ਬਣੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਗੁਣ ਹੈ, ਜੋ ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਿਯ, ਲੋਕ ਪ੍ਰਿਯ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਿਯ ਬਣਦੇ ਹਨ।
